

Dag 135 - zaterdag 11 mei

Het is weer zover: moederdagweekend. Dat betekent dat ik het hele weekend ga helpen bij Sabine in haar bloemenwinkel. Niet meteen de ideale plaats voor een flatje dat veel aandacht nodig heeft dus ik laat hem thuis in de goede (?) handen van Koen.

Pas rond een uur of acht kom ik terug thuis en tref ik een zeer springgraag flatje aan, ... die genadeloos uit de weg wordt geduwd door Yana. Jeetje, wat hebben de kindjes me gemist! ;-)))

Lagun is duidelijk ticjes aan het overnemen van Darko en Yana: van Yana heeft hij het opspringen, van Darko heeft ie gezien dat je zo snel mogelijk een speeltje moet vinden als vrouwtje thuis komt om haar tot een spel te verleiden...

Heel erg lang zullen ze echter niet van mijn gezelschap kunnen genieten (als je het al genieten kunt noemen want ik ben echt doodop na een dagje op mijn voeten staan). Koen heeft het nu al een half jaar zonder cinema moeten stellen en zet vandaag door: we gaan!

Het is al half tien wanneer we vertrekken dus Lagun mag meteen zijn bench in. Elk krijgt een knaagbeentje en niemand kijkt nog om wanneer we de deur uit strompelen.

Ik was van plan om Lagun ooit eens mee te nemen naar de film maar vermoed als ik ben, en puber als hij is tegenwoordig, lijkt dat me een veel te dure aangelegenheid: 9 euro om na een half uur de zaal uit te worden geëscorteerd... ;-)

Ik maak me toch een beetje zorgen over mijn niet zo kleine ventje in zijn krappe bench. Maar onnodig zo blijkt wanneer we om 1 uur terug thuis komen. Lagun heeft zijn botje blijkbaar helemaal opgepeuzeld dus ik laat hem toch nog even uit de bench om wat te drinken. En omdat hij nog wat drinkt, mag ie uiteraard nog even buiten voor een plasje. Ik sta er wat bij te slapen en hij begrijpt dat hij het niet te ver moet drijven vandaag; Lagun kruipt meteen flink terug in zijn bench wanneer ik "in your bed" mompel.

Dag 136 – zondag 12 mei

Vandaag begin ik extra vroeg in de winkel. Om zeven uur passeer ik op mijn kousevoeten aan Laguns bench. Ik probeer hem niet te wekken maar dat is natuurlijk onbegonnen werk met de twee Mechelaartjes die aan mijn been plakken. Hij stoot enkele protestkreetjes uit maar ik negeer hem. Hopelijk krijgt Koen dan toch nog een paar uurtjes slaap.

In de winkel vliegt de tijd voorbij aan een moordend tempo. Pas rond een uur of één 's middags lijkt de hele wereld van bloemen te zijn voorzien voor de mama's. Mijn rug en benen voelen aan alsof er een vrachtwagen is over gereden. Stukje ambtenaar van mijn voeten... ;-)

Ik kruip op mijn fietsje en probeer tegen de wind in thuis te geraken. Daar heb ik nog net de kracht om mijn lunch te maken en naar de frigo te strompelen voor wat fris. Maar wat hoor ik intussen achter me? Geslobber... wanneer ik me omdraai, zie ik nog net hoe Lagun mijn lunch op het aanrecht aan het opsmikkelen is. Potverdorie!!!!!! Niet vandaag makker!

Hij permitteert zich wel veel de laatste tijd. Zou het echt puberteit zijn? Of heb ik het verknoeid met ons rustweekje in Oostenrijk?

Ik ben te weinig met hem bezig de laatste tijd. Ik moet echt ingrijpen maar ben zo moe. Ik kruip in de zetel en val meteen als een blok in slaap. Twee uur later schrik ik wakker: zo meteen mag ik mijn eigen mama in de bloemetjes gaan zetten maar dan moet ik wel nog mijn bloemstukjes afhalen bij Sabine. Ze vroeg nog naar Lagun dit weekend dus ik beslis om meneertje deze keer wel nog eens mee te nemen.

De kapoen weet niet wat hem overkomt wanneer we de winkel binnenstappen: overal bloemen en plantjes en bovendien de kat des huizes en een kooi met vogels! Hij is on-houd-baar. Ik laat Sabine even dag zeggen en zich een bult schrikken omdat hij alweer zoveel is gegroeid op die drie weken dat ze hem niet heeft gezien en dan vliegt hij terug in de auto.

's Avonds mogen alle viervoeters mee: Yana, Darko en Lagun mogen het nog even uithangen met Belle en Zanouche terwijl wij een stukje gaan eten met moeder. Wanneer we terugkomen vinden we vijf vodjes van hondjes. Oef. (Niet proper van mij maar mijn batterijtje is even te leeg voor een correcte opvoeding.)

Dag 137 – maandag 13 mei

Lagun is wederom bijzonder braaf in de trein deze ochtend. Hij knabbelt rustig op zijn kauwtje en slaapt. Hetzelfde kan ik helaas niet zeggen van zijn gedrag op het werk: mijn collega Patrick is nergens meer veilig voor het kleine monstertje. Zelfs wanneer hij rustig zit te werken aan zijn bureau, wordt zijn been gebruikt als stokpaardje door Lagun en lukt dat niet om aandacht te krijgen, dan springt ons flatje gewoon op tegen Patricks rugleuning!

Ik moet hem een paar keer vastmaken aan het lege bureau rechtover mij om hem tot bedaren te brengen. Ik heb al gemerkt dat hij enkel mensen probeert te berijden als er speeltjes omtrent zijn. Precies of hij weet even geen blijf met zijn eigen spelenergie. Maarja, moeten we dan alle speeltjes voortaan bannen op het werk? Even navragen...

's Middags ga ik even weer en wind trotseren met een collegaatje. Lagun wandelt bijzonder slecht deze middag: om de twee stappen moeten we stoppen. Vermoeiend. Ik denk dat hij een hoopje moet doen maar op zijn vertrouwde grasplekjes komt er niks. Even verder gaat hij hurken in de positie maar hij draait maar wat ik het rond en er gebeurt niks. Hij is echt op van de zenuwen en dan zie ik hem plots naar een muurtje naast mij kijken. Het is ongeveer 50 cm hoog en er staan wat bloemetjes op. Meneer springt er ineens gezwind op en doet zijn hoopje! Man man man... Mijn collega ligt in een deuk, ik ben iets minder geamuseerd (al moet ik me even inhouden van lachen ;-)).

Deze middag eet hij niet zo goed. Hij laat de helft van zijn bakje staan en gaat meteen slapen in zijn bench op het werk. Moet ik me nu zorgen maken over die teek van vorige week?! Wellicht niet maar ik noteer het toch maar.

Verder valt me de laatste wel op dat hij steeds vaker gewoon wat aandacht komt vragen: hij komt dan demonstratief voor me zitten en staart me aan en o wee als ik hem langer dan een milliseconde oogcontact geef... staartje zwiept over en weer, spiertjes trillen eeeeeen... launch! Dan krijg ik een regelrechte knuffel-en-ik-ga-je-hersenen-proberen-kriebelen-met-mijn-tong-aanval. Zalig... maar misschien iets om niet te veel te stimuleren. ;-)

Dag 138 – dinsdag 14 mei

Koen laat het kleine grut vanochtend uit zijn bench wanneer hij naar werk vertrekt. Ik blijf nog even soezen op mijn thuiswerkdagje maar lang mag ik niet genieten. Of toch? Ik hoor Lagun blaffen beneden maar lang duurt het niet. Voor ik het weet, is het acht uur wanneer mijn wekkertje gaat.

Het is razend chaotisch op het werk maar goed nieuws want er is net beslist dat we er een collega bij krijgen! Daar hebben we maar twee jaar om moeten smeken. ;-)

Er moet heel wat voor geregeld worden en de dag vliegt voorbij. Vanavond heb ik mondelinge verdediging van mijn eindwerk en ik moet lopen om er op tijd te geraken.

Schriftelijke examens zijn al niks voor de kleine man, ik vermoed dat mondelinge examens dat nog veel minder zijn. Het wordt wellicht binnen en buiten dus ik beslis om de kleine man thuis te laten. In zijn bench wel te verstaan want ik heb geen tijd om het hele huis Lagun-proof te krijgen.

Om half zes spring ik de auto in. Alleen. Da's ook weer lang geleden. Ik kan de muziek nog eens onverantwoord hard zetten. ☺

Dat "binnen en buiten" op 't examen had ik weliswaar een beetje onderschat: ik kom pas thuis om kwart voor tien en tref daar drie dolenthousiaste viervoeters aan. Ze hebben precies wat aandacht tekort gehad. En ja hoor: Koen bevestigt die hypothese meteen. Hij is zelf pas om acht uur thuis gekomen en dan heeft het nog een half uur geduurd voordat hij doorhad dat Lagun niet mee was met mij naar school en in zijn bench zat. Ocharme!

Dag 139 – woensdag 15 mei

Het is vroeg dag vandaag. Om iets voor zessen ga ik Lagun al uit zijn bench halen en die is het daar duidelijk niet mee eens.

Hij is onhandelbaar vandaag. Mijn collega Patrick zal het vooral geweten hebben: Lagun is het gewoon dat zijn charmes wel werken op Patrick maar nu onze kleine vriend al wat minder slaapt op werk en mijn kabels mooi weggemoffeld zitten, wijkt meneertje al wat vaker uit naar de andere kant van het bureau. "Je mag hem negeren hoor af en toe Patrick" ... "Oh, ma 'k vind da nie erg hoor" ... dat was 't antwoord de eerste vijf keer dat Lagun Patrick kwam verleiden met een speeltje. Natuurlijk laat een flatje zich de zesde keer dan niet zomaar afschepen. Als Patrick niet bijt, dan ikke wel zie je hem denken... Lagun staart Patrick aan tot zijn zenuwtjes het begeven. Hij barst bijna uit zijn vacht en springt op. Patrick krijgt het jonge geweld niet met zijn pootjes terug op de grond en mijn "NON" heeft ook maar een zielig effect van zo ver. Lagun begint op mijn collega's heen te rijden die tot overmaat van ramp het allemaal wel grappig vindt en nu al lachende de kleine man probeert van zich te krijgen. Zuchtje... Ik ga Lagun halen maar ik krijg em niet zomaar bedaard. Dan maar even vastmaken aan het lege bureaumeubel van mijn overbuurvrouw. Lagun kijkt me aan en zet met een uitdagende blik zijn tandjes in zijn leiband. "Pas toucher"! Ok... dan... bijt ik in de tafelpoot! "Pas toucher!" ... "Pas toucher gij zelf" is 't antwoord dat ik in zijn ogen lees... Niks mee aan te vangen. Ik weet dat ik de bench niet mag gebruiken als straf maar het lijkt me momenteel de enige plek waar ik hem kan laten bedaren zonder dat hij in de fout kan gaan. Ik ga hem halen, doe eerst even een toertje door het bureau en wandel dan gezwind op zijn bench af. Tot mijn grote opluchting kruipt hij er zonder morren in. Flink in your bed! Ik installeer het deurtje terug en doe het dicht. Oh, dat zijn we

niet gewoon vrouwtje! Zonder boe of ba draai ik me om en ga terug aan mijn bureau zitten verder werken. Lagun zet het op een jammeren maar ik kruip in mijn bubbel en hij bestaat eventjes niet. Tien seconden later ligt hij in een diepe slaap...

's Middags ga ik even met mijn ventje naar het grasveld naast het werk. Ik kan hem er relatief safe loslaten. De weinige auto's die er passeren, zie ik van ver aankomen en kunnen er niet hard rijden. En verder dan de graskant is onze jongeman eigenlijk uit zichzelf nog nooit gegaan. Plus ik ben gewapend met zijn rode piepballetje. Best thing EVER. (een van de vele best things EVER ;-))

Maar vandaag heb ik zonder moeder de duif gerekend. We lopen er al een kwartiertje rond en ik heb al een paar succesvolle "viens" gelanceerd. Bij hond, mens en buggy kan ik hem weghouden maar tegen onze gevleugelde vrienden moet ik het blijkbaar nog steeds afleggen. Lagun spot de vogel, zet de achtervolging in en de wereld bestaat even niet meer voor hem. Hij stevent recht op de Koning Albert II-laan aan de andere kant van het parkje af!!!! Mijn hart staat helemaal stil en ik zie het in slow motion gebeuren. Ik gooi alles in de strijd: hoog stemmetje, weglopen in de andere richting, met balletje piepen (toch beetje bang in zijn richting zien) maar ik verlies echt de strijd... Nog maar vijf meter tussen hem en de boulevard... En dan gaat hij plots volop in de remmen! Netjes aan de graskant?! Hij kijkt eindelijk om, kijkt nog even naar de duif, nog een aarzelende blik op mij... en dan komt hij in paniek afgestormd op mij. OH MY GOD. Ik geef hem een paar lekkere snoepjes en lijn hem nog niet direct aan ook al sta ik te bibberen op mijn benen. Snel nog een paar keer een balletje gooien en daarna gaat ie terug aan de lijn.

Dit zullen we niet gauw herhalen...

's Middags en 's avonds in de trein slaapt hij als nooit tevoren. Tja, van zo een avonturen zou je voor minder moe worden hé...

Ikzelf ben er ook nog wat van onder de indruk maar ik kan het me 's avonds niet echt permitteren: mijn andere twee "kindjes" hebben een hele lange dag binnen gezeten en Koen had geen tijd voor een ochtendwandeling. Tijd dus om iets stevigs met hen te doen en ik worstel me in mijn loopkledij. Lagun mag bij Koen blijven en ziet daar helemaal geen graten in. Wanneer ik terug kom gekropen, zitten we allemaal op hetzelfde niveau: uitgeput.

Dag 140 – donderdag 16 mei

We werken opnieuw thuis vandaag. Veel leven zit er niet in de viervoeters; buiten is het grijs en nat en ik heb het vreselijk druk op het werk.

Mijn ouders komen even op bezoek over de middag. Moeder is net uit het gips en huppelt nu vrolijk rond op krukken. Dit wordt nog een leuke oefening... Mijn ouders halen – hoe zal ik het zeggen – het beste maar ook het slechtste in mijn viervoeters naar boven. Pa zien ze ongetwijfeld als een grote snoep met twee pootjes die brokjes geeft als ze maar opspringen en hard genoeg duwen.

Ik stuur de Mechelaartjes hun manden in en houd de jonge enthousiasteling aan de lijn bij mij. De spanning is te snijden bij de viervoeters wanneer moeder voorbij hinkelt met opa op haar hielen die zakken vol lekkers vast heeft. Zodra moeder veilig zit geef ik ze vrij en gaan ze helemaal uit de bol! Ik zie pa stiekem wel genieten van het "enthousiasme" van zijn kleinkindjes. Foei papa! ;) Maar wat heb ik als dochter te zeggen aan mijn ouders nietwaar.

's Middags is Lagun weer uitgeteld en profiteer ik om nog eens een "tandjes tonen"-oefening te doen. Hij begint er precies wat vrede mee te krijgen en laat het gedwee gebeuren. Maar wat ziet mijn lodderig oog daar? Zit daar nu vuil vooraan tussen zijn tandjes? Neen hoor, 't is nog een stukje melktand dat is blijven zitten! Afgebroken... Het ziet er niet ontstoken uit maar het lijkt me ook niet dat het er zomaar zal uitvallen vanzelf. Ik bel maar even naar de dierenartse van Canisha om te horen wat ik moet doen en ze vraagt me om 's avonds even langs te komen.

Zo gezegd zo gedaan. Ik stop iets voor vijven met werken en heb nog net een half uurtje om Lagun in te laden en de weg naar de DA af te leggen, wat in principe 20 minuten moet duren. Op voorwaarde dat ik de gps vind... die in de auto bij Koen blijkt te liggen. Slik! Dan maar op mijn richtinggevoel... lol, maar niet heus.

Gelukkig laat mijn geheugen me niet in de steek en arriveren we net op tijd bij Wivine. Lagun staat hevig. In de wachtzaal worden we onthaald door de twee huispoezen die onze kleine vriend duidelijk niet zo interessant vinden als hij hen. Wivine omschrijft het lief wanneer ze de deur open doet naar haar praktijk: "oh wat hebben we daar een vrolijk hondje"! ;-)

We gooien hem even op de weegschaal nu we daar toch zijn: 20,6. Amai, broer Eager wordt binnenkort 3 en weegt maar 25 kilo. Lagun wordt een beer lijkt me, ook al blijft iedereen maar zeggen dat ze hem aan de magere kant vinden.

Omdat meneertje zo wild staat en ik zeg dat de tandjesoefening nog niet zo vlot gaat, vraagt ze me van tevoren welke kant ik dat brokje heb zien zitten: links. Zeker weten. Ik zet hem op tafel en houd hem een beetje in bedwang en Wivine kijkt in zijn bekkie. "Je hebt geluk! Het is er al uitgevallen!". Wat?! Kan niet denk ik bij mezelf. We zetten Lagun terug op de grond voordat hij zichzelf bezeert en ik toon haar de foto om toch te bewijzen dat ik niet (helemaal) gek ben. "Kan niet" zegt ook zichzelf nu. Lagun terug op de tafel en toch eens rechts kijken... en ja hoor, daar zit het. Ahum... wat was dat ook weer over mijn richtinggevoel... ;-)

Het stukje zal moeten weggesneden worden onder volledige verdoving. En liefst zo snel mogelijk want ze heeft al twee gevallen gehad van tetanus door stukjes melktand die zijn blijven zitten en da's niet zo best afgelopen. Volgende dinsdag gaat onze kleine vriend dus al voor de eerste keer onder het mes. Een opwarmertje voor 3 juni wanneer ook zijn andere juweeltjes zullen worden verwijderd...

Dag 141 – vrijdag 17 mei

Opnieuw vroeg dag vandaag. Het piekt toch een beetje na een late avond bij mijn vriendin gisteravond maar als ik op een treffelijk uur aan mijn weekend wil beginnen, moet ik wat vroeger starten vandaag. Lagun geeft geen kik in de trein 's ochtends. Duidelijk geen ochtendwezen. We zitten ook alleen in het grote bureau vandaag en in plaats van alle lichten aan te steken, houd ik het bij mijn kleine bureaulampje vandaag. Het is wat luguber maar op Lagun heeft het momenteel wel een gunstig effect: hij verslaapt de hele voormiddag.

's Middags heeft hij een fikse wandeling verdiend. En ik kan die ook wel gebruiken. Er hangen wolkjes in mijn hoofd maar die zal de regen wel wegspoelen. Koud is het niet buiten en Lagun en ik leven allebei terug een beetje op. We zetten koers richting Nieuwstraat en Inno. Hij doet het voorbeeldig vandaag. Oef. Ik geef hem de hele tijd "off you go" wat betekent dat hij wel mag snuffelen maar

zodra hij trekt, stop ik en wacht ik tot hij de spanning zelf van de lijn haalt. Lang moet ik nooit wachten want stilstaan in de regen vindt hij precies ook niet zo tof. Mij kan het niet deren jongen, ik heb een heel goed regenjasje. ;-)

Een uur later komen we terug in het bureau en 's middags word ik de hele middag getrakteerd op natte-hond-geur. Heerlijk. ;)

In de trein wordt het nog heerlijker en mogen mijn dorpsgenoten delen in de wonderigheid van onze kleine vriend. Man man man, wat heeft hij toch gegeten dat ik niet heb gezien?! Ik heb de receptionist deze namiddag er wel op betrapt dat hij koekjes geeft aan Lagun als ik even niet kijk – wat ook ineens verklaart waarom Lagun 's ochtends de gang naar de receptie en de keuken doorspurt tegen honderd per uur zonder omkijken naar de collega's die hem proberen te lokken in hun bureaus. ☺

's Avonds thuis merk ik dat Darko's oren nu niet meer door Yana worden onderhouden maar door ons flatje! De rollen draaien weer stilletjes aan om thuis. De eerste weken keek Yana niet om naar Lagun, de maanden daarop liet het Darko Siberisch koud maar de laatste dagen merk ik dat Lagun zijn mannelijke compagnon steeds vaker gaat opzoeken en dat die laatste het steeds fijner begint te vinden. Ach, hondjes... boeken zou ik erover kunnen volschrijven. ☺

Dag 142 – zaterdag 18 mei

Vandaag is het zover, dag 1 van mijn voornemen om weer wat steviger te gaan trainen met Lagun. We beginnen alvast fijn met een Canisha-training. Zonder Gerrit weliswaar. Christel neemt de hele groep voor haar rekening, van nieuwe pup Mauro tot anciens Eager en Rinja.

De voorbije weken heb ik wel wat controle verloren over ons flatje dus ik wapen me vandaag met lekkere gekookte kippenhartjes. Bwerk.

Veel baat het echter niet. Lagun gaat door het lint wanneer hij ziet waar we naartoe rijden. EAGER! EAGER is daar!!!!!! Dat er nog tien andere honden aanwezig zijn, doet er niet toe. Zijn "flatgenootje" is er en da's al wat telt. Eet die kippenhartjes maar zelf op vrouwke!

De eerste oefening begint al rampzalig: allemaal door elkaar aan de voet wandelen en elkaar begroeten wanneer we kruisen zonder dat de hondjes met elkaar in interactie gaan. Voordat mijn arm eraf gerukt wordt, zonder ik me wat af in een hoekje van de hangar met stoorzender Lagun. Zelfs ver van de andere viervoeters heb ik het moeilijk om een deftige "on y va" (aan de voet) te krijgen. Volgende oefening: maak de leiband vast rond je pols en doe een slalom met je viervoeter aan de hand, met de andere viervoeters rondom die zitten te kijken én ... een soeplepel vol kattenkorrels in de hand van je leibandpols! Mwoehaha... Lagun en ik mogen als vierde – wat uiteraard betekent dat ons traject al vol ligt met gemorste kattenbrokjes. Ik geraak zelfs niet uit de startblokken met mijn lepeltje. Zucht. ;)

De hele training is een ware strijd, maar wel een strijd die ik met geduld lever. Christel is vindingrijk vandaag – om maar niet te zeggen 'gemeen'. Ik zie haar her en der schaaltes op de grond plaatsen. Een schaalte met zwanworstjes, een schaalte met kaas, een schaalte met frolicjes... kortom: the best things EVER! En dat tussen alle gemorste kattenkorrels... en nu wandelen zonder dat de viervoeters gaan stofzuigen! De hele hangar is een grote echo van "pas toucher". Wat een idee!

Maar... ik kan niet klagen. Ik hoef niet vaak "pas toucher" te zeggen. Mooi zo!, zou je denken hé... maar neen: Lagun is niet geïnteresseerd in het lekkers op de grond; hij heeft het nog steeds gemunt op zijn soortgenoten en sleurt me alle kanten op om bij zijn vriendjes te komen. Man man man.

De moed zakt me eerlijk gezegd een beetje in de schoenen. En dan komt Christel nog doodleuk aankondigen dat ik nu Lagun aan haar mag geven en me moet gaan verstoppen in de hangar, uit het zicht en Lagun bij me moet roepen. Wat? Voorbij al dat lekkers en al die viervoeters?! Jaja...

Dit lukt nooit. Ik ga twintig meter verder achter een stapel paletten staan. Lagun heeft zelfs niet gezien in welke richting ik ben vertrokken, die had het al te druk bezig met zijn verleiding van Eager.

Ik hoor Christel zeggen dat ik mag roepen en zet mijn beste hoge stemmetje in. Laguuuuuuu! Nog wat in mijn handen klappen, lekker enthousiast wezen, ... maar niks... en ik mag zelfs niet kijken. Achja, die staat wellicht al Eager af te likken.

Maar neen hoor! De lieverd stormt me ineens voorbij met een verwilderde blik in zijn ogen! Ik roep nog eens en hij springt bijna letterlijk in mijn armen! Oh wat zalig! Dit doet me een wereld van deugd! Hij is toch nog graag bij mij! Later hoor ik van Christel dat hij zelfs zonder Eager een blik waardig te gunnen zijn BFF voorbij is gelopen. Het duurde gewoon even omdat hij de bron van mijn stem niet meteen kon plaatsen. Smelt.

's Namiddags moeten we nog boodschappen doen. Weer twijfel ik even of ik Lagun zal meenemen in de winkel. Maar natuurlijk wel; ik ging me op zijn training smijten, wel ik smijt me!

Het is stampend druk in de Colruyt; overal liggen kruimels op de grond, op elke hoek staat een kookstandje, het is drummen tussen de karren en kindjes... maar Lagun is niks vergeten van het winkelgebeuren. Hij doet het uitstekend! Netjes aan de voet, bijna niet trekken, zelfs wanneer ik echt slenter. Aandacht op mij in plaats van de kindjes naast hem wanneer ik zijn naam zeg en we passeren zelfs moeiteloos de meneer die heerlijk gekruide kip staat te barbecueën en het wel een leuk idee vindt om Lagun te proberen verleiden. Haha, niks van, dit flatje heeft alleen maar oog voor mij (en toegegeven: die kippenhartjes heb ik ook nog bij ;-)).